

INTERVIEW MET WIET DE BRUIJN
EN CARINE DE MEYERE

De cirkel is rond

TEKST: WIETSKJE JANSSEN SCHOONHOVEN

HIJ: De liefde heeft het gewonnen

ZIJ: in de eerste 15 minuten lag onze toekomst al besloten

Een dubbelinterview met Wiet de Bruijn en Carine de Meyere in hun achterhuis in Amsterdam Zuid. Man en vrouw, vader en moeder van een zoon die op het punt staat om uit te vliegen. Over relaties, over ondernemen en de wereld een beetje beter maken. Er zijn. Hij CEO van Veen Bosch & Keuning Uitgeverijgroep, de grootste boekuitgeverijgroep van Nederland. Zij zelfstandig ondernemer, gespecialiseerd in impact investing en sociaal ondernemerschap. Twintig jaar geleden deden ze beiden de 3-jarige bij Wibe Veenbaas en Piet Weisfelt aan de Raiffeisenlaan en soms de Wolgadreef. Daarna volgden ze allebei verschillende vervolopleidingen; Wiet herinnert zich nog hoe hij werd ingewijd in het opstel-lingenwerk. Carine memoreert dat het vertrek van Piet in haar derde jaar bij Phoenix voelde 'alsof ouders gingen scheiden'. Down memory lane koppelen we de ervaring van toen aan het leven van nu. Een reis die zich beweegt tussen het concrete en het spirituele. Op de achtergrond klinkt het pianospel van wonderkind Aidan Mikdad uit het bovenbuurhuis.

'Vandaag nog had ik een opstellingenmiddag en mocht ik wederom het warme bad van Phoenix ervaren', opent Wiet ons gesprek. 'Zo voelt het dus voor hem, een warm bad...', denk ik, als ik mijn eerste vraag stel. "De cirkel is rond", zei Wiet, toen ik jullie vroeg voor dit interview. Wat betekent dat? Even is het stil. Hij: 'Een crisis wordt wel gezien als een begin van verlichting. In het Chinees heeft het woord crisis twee betekenissen: 'gevaar' en 'kans'. In ons

geval zijn de problemen in onze relatie aanleiding geweest om naar Phoenix te gaan, het begin van een lange reis, en werd de crisis een kans. Het is fijn om nu dit gesprek te hebben na alles wat we hebben meegemaakt.' Dan zachter: 'Ik denk dat de liefde het gewonnen heeft. Ik denk dat de liefde er altijd onder gelegen heeft waardoor wij elkaar niet kwijt zijn geraakt. Dat is iets om heel dankbaar voor te zijn.' Ze kijken elkaar aan, de tijd krult naar de randen van de ruimte en het is alsof het veld van onze ontmoeting zich verdiept in hun geraaktheid.

ZIJ: 'We hebben een leeftijdsverschil van 8 jaar. Ik zei wel als we tegen iets aanliepen: "Als we er niet uitkomen, is dat omdat onze timing qua behoeftes en verlangens niet synchroon loopt." In juni zijn we 26 jaar getrouwd, we zijn in staat geweest om ons leeftijdsverschil te overbruggen.'

Een warm bad...

Een beeld. Het is 1994, ze delen een brievenbus op de Prinsengracht maar leven ieder hun eigen parallelle levens, als Carine haar hoofd onder water duwt om vervolgens uit het warme bad op te rijzen, haar natte haren naar achter te slaan en Wiet doordringend aan te kijken: 'Moet jij niet ook eens naar jezelf kijken?' Op dat moment wordt ze gecoached door Marry Weisfelt in Jisp om een aantal dingen uit te zoeken die ook hun relatie raakten. 'Hoezo? Jij bent toch degene met issues', is zijn eerste reactie. Maar een paar weken later meldt hij zich toch bij Piet. Ik raakte gefascineerd door hoeveel impact het had wat ik had meegemaakt.' De 3-jarige is voor beiden een volgende stap; Wiet begint

in 1995 in groep 11, Carine in 1996 in groep 14, de laatste groep van Piet en Wibe samen.

De nacht in

Een tijd lang runnen ze samen met twee andere partners coachingsbedrijf Renaissance als de gelegenheid komt om een aantal jaar naar Boston, Amerika te gaan. Zij: 'In Amerika had ik al eerder gewoond als student en had ik mijzelf kunnen ontdekken zonder dochter van of zus van te zijn.' Op een van hun verkenningstrips bezoeken ze het Boston Contemporary Art Museum. Daar stapt Carine onbevungen een installatie voor beeldende kunst binnen. Het is donker, pikdonker en er lijkt geen eind aan te komen. Angst grijpt haar bij de keel. 'Ik leid wel', zegt Wiet, terwijl hij haar hand vastpakt en haar voorbij loopt. Zo lopen ze samen naar het licht aan het eind van de installatie. Het voelt als overgave aan elkaar. Hij: 'Dit is altijd een symbool gebleven in onze relatie. Carine is de verkenner, ik maak het concreet.'

HIJ: 'Mijn ouders hebben beide de oorlog meegemaakt. Mijn vader heeft als 18-jarige jongen gevochten aan het front in Nederland, mijn moeder is Duitse en was in Berlijn toen de Russen binnen vielen. Ze was 19 jaar. Toen de Russen alle intellectuelen begonnen op te pakken, is ze met haar vader, een professor, naar Amerika gevlucht. Haar moeder bleef achter in Duitsland; het gezin werd verscheurd en er ontstond een Duitse en een Amerikaanse tak. Mijn ouders hebben elkaar ontmoet in New York, en werden verliefd. Helaas is hun liefde door de oorlogservaringen bedekt

geraakt. Via Phoenix heb ik de kans gekregen boven de oorlog uit te stijgen, en heb ik de kracht en de onvoorwaardelijke liefde van mijn ouders en van mijn familie kunnen aannemen. Omdat Piet, Wibe en Jannie binnen Phoenix een sfeer gecreëerd hadden dat alles van mij er mocht zijn, kon ik ontdekken wat ik wel en wat ik niet ben in de constellatie van mijn gezin, mijn familiesysteem maar ook in de grote constellatie van het leven en daaronder het nog grotere veld van zijn. Ik voel mij ook een beetje een mysticus omdat ik langs de pijn van mijn bestaan, langs de doden in mijn geschiedenis en de liefde voor mijn familie contact kreeg met een onbenoembaar veld waarin ik mij gedragen weet.'

ZIJ: 'Mijn moeder is Noorse, mijn vader komt uit een Amsterdamse familie waar de oorlog grote invloed op heeft gehad. Samen verloren zij hun tweede zoon, mijn broer Frank, toen hij twee maanden oud was. Mijn moeder gaf hem nog de borst. In de rouw zijn mijn ouders elkaar emotioneel kwijtgeraakt om later opnieuw tot elkaar te komen. Mijn zusje en ik zijn uit deze tweede huwelijksfase voortgekomen. Mijn moeder heeft als kind haar vader verloren en dat heeft enorme invloed op haar gehad. Ik had als jongste dochter niet altijd een even goede relatie met mijn vader en ben lang vaders blijven zoeken, ook in bewondering voor oudere mannen. Het eerste boek van John Cleese en psychiater Robin Skynner Hoe

overleef ik mijn familie, opende mijn ogen. Ik begreep dat wij allemaal schermen en filters hebben, ik begreep dat Wiet en ik twee verloren kinderen waren die elkaar herkenden. Ik was 24 toen ik hem ontmoette, en wist binnen 15 minuten dat Wiet de vader van mijn kinderen zou worden, ook al duurde het nog 10 jaar voordat ik zwanger werd en hebben we maar één zoon gekregen. Na Cleese's boek besepte ik dat ik twee keuzes had: opbreken met Wiet of aan de slag met mijn eigen schermen. Zo vond ik de weg naar Phoenix. Ik was toen 30 jaar.'

HIJ: 'Er is een tijd voor, tijdens en na Phoenix. Omdat de opleidingen zo intens zijn, maakte ik een bewustzijnsprong die veel invloed heeft gehad op onze relatie en op mijn werk. Alles was er al toen Carine uit dat bad oprees. Een ontwikkeling van eerst denken dat het aan haar ligt tot het diepe besef dat in haar al mijn thema's zo heftig weerspiegeld worden dat ik door haar ontwikkelingen en groei ook steeds de kans krijg om te leren.'

ZIJ: 'Vorige week sprak Alain de Botton op een symposium in de Westerkerk over de liefde. "Als de liefde volwassen is geworden, leg je niks meer buiten jezelf neer, en ben je zelfs in staat om met een glimlach te strijken voor de ander." Er is alleen het moment, en daarin komt dan alles samen.'

Jullie relatie heeft zich verdiept doordat jullie samen en apart de reis naar binnen hebben gemaakt. Wat betekent dit voor jullie werk?

HIJ: 'Mag ik er zijn? Vanuit mijn geschiedenis is dit een groot thema voor mij. Lang heb ik geprobeerd om hier antwoord op te geven door mijn best te doen. Gelukkig heb ik daarbij een strategie gekozen die mij zakelijk succes bracht. Nu verandert er iets omdat ik er mag zijn van mezelf. Hard werken is niet meer de oplossing om iets te bereiken in het uitgeversvak. De mediawereld is zo snel aan het veranderen dat je het nu vooral niet moet weten, maar open moet staan voor de dingen die voorbij komen. Er zijn. Toen ik 5 jaar geleden begon, zijn we terug gegaan naar de basis; het ambacht van boeken uitgeven. Waarde toevoegen aan het werk van de auteur. Daar zijn we goed in. De missie van VBK is om auteur en lezer te verbinden om de lezer te verrijken. Mensen blijven lezen, alleen de vorm waarop de auteur en lezer verbonden worden verandert. Fantastisch om daar als ondernemer een rol in te spelen.' Zijn ogen schitteren. 'Carine is een voorloper in alles wat zij doet, ze heeft een gevoelsantenne voor innovatie en verandering. Daarin inspireert zij mij om in te stappen, net voordat de massa het ook gaat zien. Als ik ergens op vertrouw, dan wordt het ook meestal een commercieel succes. Dat is elke keer de uitdaging. Misschien is dat wel visie.'

Veld van vertrouwen

'Onze auteurs zijn de (levens)bronnen van de maatschappij. Als onze redacteurs, uitgevers en sales- en marketingmensen achter een boek gaan

staan, wordt het vaak een succes. Er worden nu veel meer activiteiten rond een uitgave gecreëerd dan vroeger. En omdat onze basis goed is, komen er ook veel nieuwe initiatieven op ons af. Vergelijkbaar met Phoenix creëren wij een veld van vertrouwen waarin ieders talent en ondernemerschap zich kan ontvouwen. Zo kan naar boven komen wat er al is, in plaats dat wij van boven opleggen dat je ondernemend moet zijn. Het zit al lang in mensen. Het manifesteert zich. ’

Cassandra met impact

ZIJ: “Cassandra ben je”, zei Piet Weisfelt destijds, “Je ziet haar-scherp en heel helder, maar je moet mensen de kans geven hun eigen proces te doorlopen en te doorvoelen.” Vanuit Amerika bracht ze het idee mee voor een interactief kindermuseum, KIM - Kids Interactive/Innovative/ Inspirative Museum of Kids In Motion. Ze was er te vroeg mee; men vond dit hier nog steeds de verantwoordelijkheid van de overheid. ‘Ik heb K!M los moet laten, maar ben enorm trots op de groep mensen die ik bij elkaar heb weten te brengen en met wie ik dit lange proces heb doorgeploegd. We waren er bijna! Na K!M ben ik een eigen bedrijf begonnen Connecting the Dots through People. Ik kan goed en snel verbanden leggen, zowel tussen zaken als tussen mensen. Bij Phoenix leerde ik om onderliggende dynamieken in communicatiepatronen te herkennen, en beweging te brengen waar mensen en processen blokkeren. Ik ben oprecht

geïnteresseerd in wat iemand beweegt. Dromen die ondernemers of investeerders vaak niet in hun eentje kunnen bereiken, koppel ik weer aan andere mensen, die weer andere dromen hebben. We kunnen zoveel meer bereiken als we samenwerken.’ Ze maakt deel uit van de Clinton Foundation die zich wereldwijd inzet om ondernemers, multinationals en filantropen met elkaar te verbinden. Haar klanten komen uit diverse werelddelen en geledingen; duurzame ondernemers uit Nederland, Amerika, Afrika, en Israël op het gebied van bijvoorbeeld biotechnologie en cyber security. Wat hen bindt is een combinatie van sociale betekenis en innovatie. ‘Hierin ben ik trouw aan mijn vader, een vroege social fundraiser. Ik heb me lang schuldig gevoeld over wat het leven mij heeft gegeven in vergelijking met mijn ouders, mijn broer en mijn zus. Ik heb diep moeten gaan om mezelf toestemming te geven om succes te hebben. Phoenix gaf mij in 1998 de kracht om voor mezelf te beginnen en te vertrouwen op mijn intuïtie. Met mijn kennis en ervaring wil ik een bijdrage leveren aan een betere wereld.’

De cirkel is rond.

HIJ: “In onze relatie voelt het alsof we met de ruggen tegen elkaar uit een kuil zijn geklommen. Carine is net zo nieuwsgierig als ik. De ene keer groeide ik sneller, de andere keer zij.

De liefde is doorgebroken. De liefde voor onszelf, voor elkaar en voor de wereld om ons heen.’ Wiet pakt zijn telefoon en laat mij een afbeelding zien van een schilderij van zijn moeder en haar jongere zusje. Hij krijgt het binnenkort cadeau van zijn oom in Duitsland, uitgever. ‘Ook mijn moeders halfbroer in Amerika is uitgever. Met de Amerikaanse tak was er veel contact, Duitsland omarmen was een grote klus.’ Merksteen, ooit noemde hij zijn bedrijf naar het boek van Dag Hammarskjöld. ‘In het aflopen van mijn weg kom ik steeds signalen tegen dat ik op het goede pad ben. Vertrouwen houden in mijn eigen weg, dat het zin heeft, daar gaat het om.’

ZIJ: ‘Na al het werk dat wij gedaan hebben de afgelopen twintig jaar is het nu oogsten. Wat had ik het fijn gevonden om met het bewustzijn van nu mijn ouders tegemoet te treden, dan had ik ze veel meer eer kunnen geven. Het voelt als een groot cadeau om binnen een familie op te groeien. Onze zoon Wiet jr. vertrekt deze zomer naar Atlantic College. Dit voelt als een bekroning op ons ouderschap waarin nu veel meer ruimte komt voor mij. Ons huwelijk krijgt een nieuwe vorm zonder kind in huis. Wiet gaat steeds meer naar het concrete in het vormgeven van zijn visie, ik ga nog meer de wereld in.’ ‘De cirkel is rond, en gaat elke keer dieper, dat gaat ons hele leven door’, zegt Wiet ten slotte. 🌀